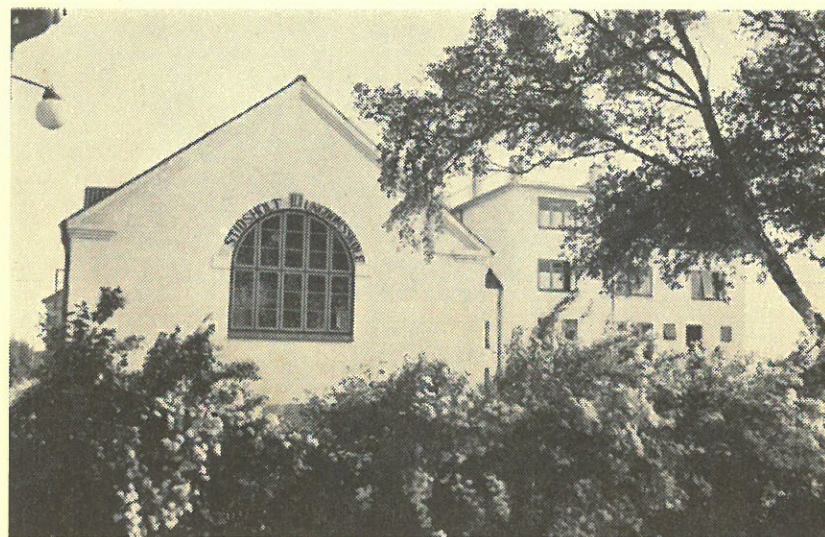

STIDSHOLT
UNGDOMSSKOLES

Aarsskrift

1957

STIDSHOLT
UNGDOMSSKOLES
AARSSKRIFT

1957

UDGIVET AF
UNGDOMSSKOLENS
ELEVFORENING

FREDERIKSHAVN
EKSPRES-TRYKKERIET

1957

INDHOLD

JUL	<i>Carl Hermansen</i>
Paul Gerhardt	<i>Hans Jakobsen</i>
Gør det selv	<i>Marie Risegaard Jakobsen</i>
Et lille dansk-ungarsk Stidsholt	<i>M. og A. Hindsholm</i>
Aaret, der svandt	<i>Hans Jakobsen</i>
Ungdomsskolen og fremtiden	<i>Niels Porsborg</i>
Norgesturen	<i>Gerda og Oskar Rasmussen</i>
1958 — Meddelelser	<i>H. J.</i>
Korte hilsener	
Elevfortegnelse	
Regnskab	

Jul...

Dersom vi en julenat kunne have fået lov til at vandre vejen fra Jerusalem til Betlehem, dersom vi kunne have stået på Betlehems marker og høre fødselskirkens klokker i den stille, stjerneklare nat, så ville vel stedet og stemningen gribe os på underlig måde; for her var det jo, det altsammen var sket, det som vore tanker samler sig om hver eneste julenat; alt det, der skabte lys i mørket, og som satte håbet ind i en håbløs verden og gav mennesker den gave at kunne stride deres strid med mod; og dog skulle det for hvert skridt henover Betlehems marker lyde til os: Han er ikke her, han er opstanden, thi vor jul ville kun blive en fattig efterklang af det store englebud, dersom det kun var som en sælsom historisk begivenhed, vi mindedes den, som om den kun var en fest for noget, som een gang var sket, et minde om en, der forlængst var blevet muld i mulde. Til den glade jul er der nemlig kun een forklaring, nemlig den, som den gamle apostel Johannes giver i *sit* juleevangelium, at »ordet blev kød og tog bolig iblandt os«.

Lad nu være, at dette apostelord er udtrykt i et sprog, der kendetegner den græske dannelse fra for 2000 år siden. Selve sagen er klar nok, et magtfuldt udtryk for den sandhed, at nu er der banet vej mellem himmel og jord, og at denne vej er den samme som den, englene sang om den første julenat for hyrderne

på Betlehems marker. Det var ordet fra det høje, der kom til at lyde iblandt os, ikke på et uforståeligt sprog, men på vort modersmål, med klare og tydelige ord.

Der er så mange ting, der er undergivet den evige omskiftelse her i verden. Denne verden er som en scene, hvor der bestandig skiftes mellem det ophøjede og det latterlige, det heroiske og det hæslige, hvor mennesker kæmper og lider, hvor nye slægter stiger frem mod morgenrøden, mens tusmørket sænker sig over de gamle, en verden, hvorom det bestandig gælder, hvad en af oldtidens vise sagde: Alting flyder. Men blandt alt dette er der eet, der står fast. Guds ord i Kristus, han som selv er ordet, det ord, der er en evig, nærværende virkelighed. Det er Guds ord til os, at Kristus fødtes i Betlehem, at han dør på Golgatas kors, og at han en morgenstund oprejses fra de døde, et ord fuldt af barmhjertighed midt i en nådeløs verden. Det er sandt, som de gamle sang, at »midt i livet er vi stedt udi dødsens våde«, der er ingen vej tilbage til barndomslandet, og vejen frem luder imod graven; men midt i al denne skiften mellem den gryende dag og den skumring, der kommer, selv efter den længste sommerdag, møder vi bestandig undervejs det ord om Kristus, som er det eneste faste i hele den urolige verden.

Hvor er Gud? Mange har spurgt sig trætte og tænkt sig tomme for at finde et svar. Hvor megen søgen har der ikke været blandt stjernernes myriader, eller blandt verdens mangfoldige sælsomme hændelser, og dog var det, som Gud var borte. Og sandt nok, Gud er ikke at finde på denne måde. Menneskeånden kan udforske gåder, men dog intet finde, uden det isnende verdensdyb. For Gud bor i det utilgængelige lys, som de gamles ud-sagn lød på. Vistnok er Gud den store virkelighed, eller om man vil, den eneste virkelighed; men her i skinnets og skyggernes verden er det ikke sådan at finde virkeligheden bag alle ting. Men ordet blev kød og tog bolig iblandt os, i et menneske kom

Gud til os, i dette menneske er Gud hos os, og vi hos Gud, og derfor har juleevangeliet, som nu kommer til at lyde for os igen i denne jul, den samme herlighed over sig som den allerførste julenat, for Guds yndest og gode vilje er over os, ganske som over hyrderne på markerne. Og når vi fejrer langfredag og påske, da er håbet om barmhjertighed og oprejsning nærværende som hos røveren på korset og som hos kvinderne ved graven, og når pinsen fejres i Herrens hus, da er han nærværende som hos de to disciple på Emmausvejen, så ordet gløder, og hjerterne brænder. Det er det store, som den ikke fatter, der mener at kunne finde Gud andre steder end i Kristus. Himlenes højhed, og de grønne enges stilhed, det kan alt sammen minde om skaberens væld og visdom, men Guds fortrolige nærhed, forvisningen om barnekår hos den evige, om syndernes forladelse og evig oprejsning, det møder vi kun i Kristus, men der er det også alt sammen.

For når ordet lyder, da er han selv nærværende og skænker det, som ordet lyder på. Og derfor er det sandt:

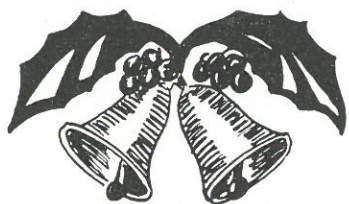
*Ej kirkeklokker kime
om julemorgen så
som i den sidste time
det klang fra læber blå:
Idag, trods al vanære,
du sandelig skal være
med mig i paradis.*

Derfor er det, vi i juletiden synger så meget om paradis; for det er nær alle vegne, hvor ordet lyder, det som kom til verden julenat, lige nær, hvad enten det er under julekærternes milde skær i den bløde decemberskumring, eller det er under en nådeløs langfredags kval, blot ordet om Kristus lyder, så er der ikke ret megen forskel. Barnets glæde, og den dødes gru, det bliver de ydre ting, der glider til side for selve sagen, Kristus, paradiset.

Hør blot, hvor beslægtede tonerne er: I dag blev vor kære frelser født, og paradisvejen fundet... og: I dag skal du være med mig i paradiset — et juleord midt i nød og død. Men i alt dette ser vi, hvor god Gud dog er, han som sådan vil være os nær i sit ord, både nu og altid. Midt i livets omskiftten, midt i alt, hvad der foregår, står ordet, og »troen på ordet sin prøve står«.

Julegranen visner, julegaverne glemmes, og alle verdens og julens lys slukkes, allesammen, eet efter eet; men *Kristus* lever og dør ikke mere, Kristus, som lader os leve med sig, — *det* er julens lys, det er verdens håb.

Carl Hermansen.

Paul Gerhardt

Da Grundtvig skrev sine salmer, var han dybt fortrolig med andre landes salmesang. For ham var »Menighedens fulde kor« ikke et fjernt og tåget begreb, fra mange lande og fra alle tider havde det lydt til ham, når han i sene nattetimer sad ved sit skrivebord og digtede sine danske salmer, mere danske end nogen andens.

Grundtvig havde i sin ungdom mere end een gang prøvet at komme gennem trængselsens og selvprøvelsens ildovn, derfor havde han også større forudsætninger end de fleste for at forstå dem, der »havde købt deres sange dyrt«.

Blandt svundne tiders salmedigtere satte Grundtvig den tyske præst Paul Gerhardt meget højt og har været medvirkende til, at flere af hans salmer er kommet frem til den danske menighed, f. eks. *Drag ind ad disse porte, vor høje pinsegæst, — På alle dine veje, hvor sort det end ser ud, — Helligånd, vor sorg du slukke — og Glæderig og underfuld.* Paul Gerhardts: *Hjerte, løft din glædes vinger* — senere oversat af C. J. Brandt — regnede Grundtvig som den bedste tyske julesalme.

Det er af betydning, når et fremmed lands salmedigter skal nå frem til os, at folk som Grundtvig, Brorson, Brandt m. fl. vil formidle arven, men det afgørende er selvfølgelig, at salmerne fra slægt til slægt vinder indpas hos menigheden og det enkelte menneske, og dette er tilfældet med Paul Gerhardts salmer.

Nogle af dem er i særlig grad blevet kendt og elsket. Vi kan blot nævne: *Befal du dine veje — Gak ud, min sjæl, betragt med flid i denne skønne sommertid* — og *Nu hviler mark og enge.*

En anledning til at fremdrage Paul Gerhardts navn i år er, at det er 350-året for hans fødsel.

Hans hjemby er Gräfenhainichen i nærheden af Wittenberg, forældrene ejede en gård og et gæstgiveri her og sad i gode kår, men de døde tidlig. Da Paul Gerhardt var 14 år, måtte han og tre søskende sættes i pleje hos familien, som overtog barndoms-

hjemmet. Efter et kostskoleophold i Grimma kom han som 20-årig på uniservitetet i Wittenberg, hvor en af professorerne, Paul Røber, fik stor betydning for ham. Det var i trediveårskrigen tid, og al den elendighed, den førte med sig, var med til at præge Paul Gerhardt for hele livet.

Efter at have taget teologisk embedseksamen kom han til Berlin, foreløbig som huslærer. I denne by oplevede han så meget skønt og godt, der gav ham modstandskraft over for mange sorger og skuffelser, som han senere mødte. Han kom ind i en vennekreds, der aldrig svigtede ham, og han kom med i et rigt menighedsliv i Nikolai kirken, hvis præst han blev mange år senere. På denne tid skrev Paul Gerhardt sine første salmer, og det var en lykkelig omstændighed, at han i disse år lærte Johann Crüger at kende. — Crüger var organist ved kirken og tillige komponist og udgiver af en salmebog. I den første udgave findes ikke mindre end 18 salmer af Paul Gerhardt. Disse salmer ville næppe være fremkommet så tidligt uden netop ved Crügers medvirken. Paul Gerhardt gjorde aldrig selv noget for at få salmerne frem.

Når Paul Gerhardt jævnlig prædikede i Berlins kirker, var det efter stærk opfordring fra byens præster og fra Crüger.

I 1651 blev Paul Gerhardt i en alder af 44 år ordineret i Sct. Nikolai for at tiltræde præsteembedet i Mittenwalde, syd for Berlin. Mittenwalde var et svært sted at være præst, trediveårskrigen havde kastet sin mørke skygge over denne by, og befolkningen var blevet vanskelig at arbejde iblandt.

Det var her, Paul Gerhardt skrev: *Befal du dine veje*. Det er nøden og vanskelighederne i Mittenwalde, der ligger bag denne salmes fremkomst. På samme tid skrev han: *Er Gud for mig, så træde mig hvad der vil imod*. Disse to salmer må sikkert regnes som Paul Gerhardts bedste og er skrevet som trøstesalmer til menigheden i Mittenwalde i en svær tid.

I 1655 blev Gerhardt gift med Anna Maria Berthold fra Berlin, og det blev et lykkeligt ægteskab, men meget store sorger ventede disse to mennesker. Af 6 børn mistede de 5, der alle døde som små. Under alle disse byrder, som de kom til at bære sammen, fandt de bestandig nærmere ind til Gud.

Det er med tanke på deres trængsler, Paul Gerhardt skrev

Tålmodighed behøves,
når tro og håb de skal
ved megen trængsel prøves
i denne jammerdal,
du Guds udvalgte flok,
tålmodighed må læres,
om kronen hist skal bæres,
det kan ej siges nok.

Det var efter stærke opfordringer fra menigheden i Sct. Nicolai, at Paul Gerhardt søgte embedet som sognepræst der, og nu fulgte nogle gode præsteår i den store by, som han i forvejen var så stærkt knyttet til.

Paul Gerhardt var en prøvet og erfaren mand, da han kom til Berlin, men nye prøvelser skulle snart komme.

Det var striden mellem den lutherske og den reformerte kirke, der førte den fromme og fredsommelige Paul Gerhardt ind i store vanskeligheder. Striden mellem katolikker og protestanter er kendt af enhver, der har hørt og læst om Morten Luther; men den efterfølgende strid mellem dem, der havde stået sammen, imod pavekirken, ligger for de fleste mere i det dunkle. Morten Luther, hvis tid lå over hundrede år før Paul Gerhardt, var en kampens mand og udrustet dertil. Paul Gerhardt var en fuldtro lutheraner, og hans indsats i kampen med de reformerte kan godt sammenlignes med Luthers i Worms 1521. Vel var Paul Gerhardt en mere stilfærdig kampens mand, men det forhindrede ikke, at han stod lige så fast som Luther, og han kunne udmærket godt gøre den store reformators ord til sine: Her står jeg, — jeg kan ikke andet, Gud hjælpe mig.

Den nævnte strid mellem lutheranerne og de reformerte var langvarig og bitter. Det var også en ulige kamp, idet kurfyrsten ikke blot stillede sig helt og holdent på de reformertes side, men afgjort tilstræbte at udrydde den lutherske kirke. De lutherske præster og menigheder samledes og drøftede stillingen, og

resultatet blev, at man valgte Paul Gerhardt som ordfører over for kurfyrsten og de reformerte. Han kunne ikke for sin samvittigheds skyld sige nej til dette; og så kom da denne mand, der igrøvrigt hadede strid, til at stå i frontlinien.

Han var klar over, hvad det eventuelt kunne komme til at koste ham, kurfyrsten kunne uden videre afskedige ham, og det skete også. I mellemtiden var der hændt meget, og mange forhandlinger havde fundet sted. 1666 blev Paul Gerhardt afskediget, og kurfyrsten føjede hermed ny uret til megen anden mod Paul Gerhardt. Paul Gerhardt kom aldrig til at fortryde, at han stod fast mod den lutherske kirkes fjender. Han var sandheden tro i kærlighed og kunne ikke gå med til at holde sandheden nede ved uretfærdighed. Kurfyrsten kom derimod til at fortryde sin stilling over for Paul Gerhardt, men da var det for sent; da en mildere vind blæste over den lutherske kirke i Berlin, havde Paul Gerhardt fået embede uden for kurfyrstens myndighedsområde. I 1669 blev han nemlig sognepræst i Lübben i Sachsen. Umiddelbart før afrejsen fra Berlin mistede Paul Gerhardt sin hustru. Anna Maria havde længe været svagelig, og uden tvivl har den hårde medfart, som de fik ved Paul Gerhardts afskedigelse sammen med sorgen over børnenes død, undergravet hendes helbred.

Da Paul Gerhardt flyttede til Lübben, blev han en meget ensom mand. Mellem menigheden i Lübben og Paul Gerhardt knyttedes mange bånd, og han var elsket og anset, som han altid havde været det i Berlin, men kampårene havde været hårde ved ham. 7 år fik han i sit sidste embede og nåede ikke »støvets år«. En majdag 1676 døde Paul Gerhardt. Døden var en udgang fra mange trængsler, og han mødte den uden frygt:

Skulde jeg dog være bange?
Kristus hel
er min del,
kan jeg mer forlange?
Hvem kan mig den Himmel røve,
som Guds søn
gav i løn
dem, der hos ham tøve?

Paul Gerhardts arbejdsdag var endt efter en tro tjeneste i Vorherres Vingård:

Ja, snart skal hviledagen komme,
den, som skal krone al min længsel,
og da skal evig være omme,
din hjerteve og sorg og trængsel,
når han, hvis ord kan aldrig svige,
din kære Fader selv vil sige:
Frygt ikke mere.

Hvad der gjorde ham ondt til sidst, var, at han måtte efterlade sit eneste barn, kun en stor dreng, forældreløs. 14 år var Paul Gerhardt, da han mistede sine forældre, og 14 år var hans egen dreng nu. Paul Gerhardt mindede ham til det sidste om at »kaste al sin smerte på Herrens stærke arm«:

Så vær kun tryk, når trængselsskarer
vil hver en udvej for dig spærre.
»Jeg er dit skjold trods alle farer«,
så siger han, Almagts Herre,
i fjendens ring kan trygt du sove
og vågne og Herren love.
Frygt ikke mere.

På en foredragsrejse i Sverige for nogle år siden opholdt jeg mig en søndag i Värmland og var til højmesse i Filipstad Kirke. Vi sang nogle vers af en af Paul Gerhardts salmer, og i et af dem står:

Min lovsång om din kärlek blid
må fylla livets stunder,
min själ dig prisa varje tid
för dina nådesunder.

Disse linier siger det egentlige om Paul Gerhardts salmer, — en lovsang til Gud for hans kærlighed under alle livets tilskikkelser. Han nævner ofte sig selv i sine salmer, men aldrig som

den, der kan noget selv ved egen stræben og fromhed, men som den, der må have lov at tro, at han er under Guds varetægt.

Vor nye salmebog har 22 af Paul Gerhardts salmer, og det er betegnende, at de især findes under afsnit som »Guds omsorg« og »Fred og glæde«. I den svenske salmebog, der forøvrigt kun har 11 af hans salmer, står i en oversigt over digterne: Paul Gerhardts salmer regnes blandt det ypperste, som luthersk salmedigtning har frembragt.

Nogle af Paul Gerhardts salmer er udpræget kirkesalmer, andre er mere tænkt som trøsteord til den enkelte, når sorg og skuffelser truer den forsagte sjæl.

I dette stykke er nævnt nogle enkelte af Paul Gerhardts salmer, men man vil glæde sig over at finde dem alle i salmebogen, læse dem og synge dem. Paul Gerhardt er usentimental og peger på det grundkristelige, og derfor har han et budskab, også til vort folk og til vor tid.

Du folk, som kristne kaldes vil,
Guds salvede og fromme,
alt siden han ved dåben til
sit samfund dig lod komme,
betænk, betænk og agt det stort,
hvad Gud har dig i dåben gjort,
hvad nåde er dig skænket.

Hans Jakobsen.

Gør det selv

Gør det selv, stod som overskrift for en rubrik i et ugeblad. Gør-det-selv-rubrikken bragte fornøjelige anvisninger på, hvordan man af gamle ting, der ellers ville være henviste til pulterkammeret, kunne lave noget helt nyt, smukt og anvendeligt, enten det nu drejede sig om en servante, en barneseng, en gammel radio el. l., som man kunne lave forvandringsnumre med.

I selve overskriften »Gør det selv« ligger der noget, der både kalder, appellerer og inspirerer. Naturligvis kan tingene købes, så får man måske nok ejerglæden, men man får ihvertfald ikke skaberglæden, og trangten til at skabe noget er en dybtliggende trang i mennesket.

Selv hos det lille barn møder vi denne trang til at udrette noget, og det vil også gerne hjælpe. »Ka' sel'« siger barnet, og hvis den voksne er fornuftig og tålmodig nok, får barnet lov til at bruge sin kunnen og sine kræfter, selv om det ville gå så meget hurtigere, hvis den voksne selv ordnede sagen. Den mor, der selv vil lave al maden og stryge hele storvasken, fordi det går så meget sikrere og hurtigere, gør ikke dermed sin store datter nogen tjeneste. Man skal være forsigtig med at dæmme op for hjælpsomhed, arbejdsviljen og lysten til den personlige indsats.

»Gør det selv« er gode ord i teknikens, maskinernes og den sociale lovgivnings tidsalder. Disse ting er alle et gode for menneskene, men rummer en fare for, at den enkeltes initiativ og ansvar svækkes, hvis vi ikke samtidig går ind under demokratiets bud: Vær selv med!

Vi vænner os til, at det er de andre, der fremstiller tingene, det er de andre, der sørger for vores velfærd, og følgen bliver, at man stiller fordringer til andre, kritiserer de andre og overser vort eget medansvar. Er der noget galt, er det samfundets skyld, det er så let at se og så let at indstille sig på. Lad de andre ordne det!

Ind imellem hører vi en advarende røst, selv om det ikke

altid siges så stærkt, som Knud Becker siger det i sit digt henvendt til ungdommen, men gældende også for os andre:

Åh, ungdom, der svirrer som møl omkring lyset
i stræbet for fest og for brød,
imedens du selv har så travlt med at leve,
de andre de ordner din død.

Der fortælles, at præsten Johannes Clausen en gang fik besøg af et par mænd fra et nabosogn. De kom til ham for at beklage sig over forholdene i deres hemsogn. De havde da sådan en uduelig præst, der ikke gjorde andet end prædike og passe sin kirke. Og læreren duede heller ikke, der var ingen til at tage sig af de unge, o.s.v., det var den rene elendighed.

Da Johannes Clausen i fuldkommen tavshed havde hørt på dem et stykke tid, rejste han sig pludselig op og tordnede ud over deres hoveder: Jamen I, hvad gør I? Rejs hjem og gør noget selv!

Man skal ikke forvente, at de, som fører ordet, skal ordne det hele, på den anden side skal man heller ikke regne med, at blot man taler, har man gjort sin skyldighed. Der stod en missionær og beklagede sig til en kollega over, at det stod så dårligt til med det åndelige liv i sognet, der var ingen vækkelse, skønt som han sagde: »Jeg taler og taler, men der sker ikke noget«. Hvortil den anden stilfærdigt bemærkede: »Du skulle tage og bære brændsel ind for din kone og hjælpe hende lidt.«

Vi kan allesammen se, hvordan det burde være. Vi har vore idealer. Ordet idealer skal man ikke vrænge ad, som nogle mener sig forpligtede til at gøre det. Idealerne, det er de syner, vi så i vore bedste og mest frigjorte øjeblikke, som Bjørnson siger det:

— salige syner af hvad, som skal gro
op af vor tro
i fremtidens land.

Men forlang ikke, at det skal være de andre, der kæmper for dine idealer — gør det selv!

Billedhuggeren Michelangelo stod en gang og så på en mægtig marmorkolos, som var mishugget og opgivet af et par andre kunstnere. Michelangelo så noget i den kolos, som ingen andre kunne se, og han bad om at måtte få marmoret. Han fik det og gik løs på kolossen med hammer og mejsel. Han overlod ikke engang, som andre kunstnere ville have gjort det, det første og groveste arbejde til sine hjælpere, han gjorde det selv.

Og ud af denne forhuggede og kasserede marmorblok skabtes den skikkelse, som mesteren havde set for sit indre øje, den verdensberømte statue »David«. Han havde set synet, han kæmpede sin kamp for at gøre det til virkelighed, han overlod ikke ansvaret til de andre. Han gjorde det selv.

Ofte synes vi, at verden ligner den store mishandlede marmorblok, men alligevel tror vi på, at der er muligheder for at få noget godt ud af marmoret, spørgsmålet er da: har vi mod til at gå løs på blokken med hammer og mejsel og tage fat og begynde netop på det sted, hvor vi står.

Der er så meget her i verden, der skulle være anderledes, og så meget, der burde gøres både i de små og i de store forhold.

Skal vi vente på, at de andre ordner det, vore husfæller, kammeraterne i skolen, bestyrelsen i foreningen, regeringen og de store statsmænd derude i verden, eller skal vi lytte til vor samvittigheds stemme, der hvisker: Gør det selv! Lad os tage hjælpsomhed og arbejdsvilje i brug og yde en personlig indsats. Måske kunne vi være med til at gøre det brugeligt, som synes at være ubrugeligt.

Marie Risegaard Jakobsen.

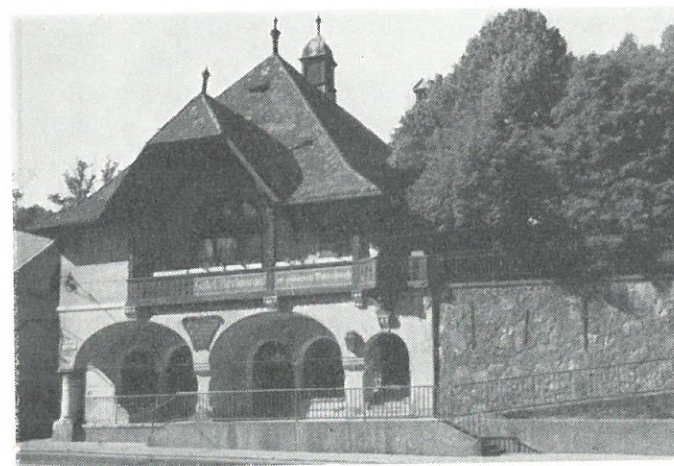
Et lille dansk-ungarsk Stidsholt

Der er meget, som er beskæmmende for nutidsstaterne eller, for at sige det mere personligt, for nutidsmennesket. Det er ikke blot ophobningen af krigspotentiel, krigstruslen og krigene selv, men også de store skarer af flygtninge, som her og der strømmer over grænsen fra et land til et andet. Der hører noget til at bryde op fra sit hjem, sit land, sit folk og sin familie og overgive sig til flygtningenes usikre og glædesløse lod, og mange af dem, der flygter, har sikkert kun dårligt gjort regnskabet op og ønsker sig tilbage igen, når de siden præsenteres for omkostningerne, men for mange andre ligger der så tungtvejende grunde bagved, at de, trods alt, hvad de må savne, ikke vil gå vejen tilbage.

Da i november sidste år en strøm af ungarere gik over grænsen til Østrig, var det en umiddelbar følge dels af de kår, befolkningen levede under, dels af den politiske udvikling her i landet i de skæbnesvangre novemberdage. I løbet af ganske kort tid opsamledes i Østrig mellem halvandet og to hundrede tusinde flygtninge.

Man skal ikke forestille sig dem som lige så mange idealistiske frihedskæmpere, for hvem det ville være en dødsfarlig sag at blive i Ungarn. Dem er der nogle af, men mange flygtede i panik. »Russerne kommer!« Det gælder bl. a. mange af de børn, som ganske på egen hånd gik over grænsen. Andre havde længe lagt planer om flugt, fordi fremtiden i Ungarn var udsigtsløs, og de havde pårørende i oversøiske lande, som kunne hjælpe dem til at udvandre. Et stort antal jøder flygtede, måske af frygt for progromer, mange syge kom over i håb om at få bedre hjælp end i Ungarn. Fra fængslerne, som blev åbnet i de urolige dage, kom en del kriminelle fanger, og en ikke helt ringe del lod sig simpelt hen rive med af bølgen uden egentlig at vide, hvad de gjorde. Massepsykosen gjorde sig gældende.

Denne hær af flygtninge stillede Østrig i en vanskelig situation. Mange af ungarerne ventede at blive behandlet som helte

Studenterkollegiet
i Wien.

og forestillede sig, at de straks kunne leve i den højeste levestandard, som vel næsten var lovet dem af den vestlige verdens radio (Free Europa). Efter at have givet flygtningene en varm velkomst var Østrig nødt til at sende dem i lejre. Ungarerne følte det, som var de i koncentrationslejre, skønt der var føde i overflod, og alt blev gjort for at rette situationen op så hurtigt som muligt. Så trådte den øvrige frie verden til, staterne, Det internationale Røde Kors, og private hjælpeorganisationer. Den største part af flygtningene ønskede at emigrere, en mindre part — der er nu 25-30 tusinde tilbage i Østrig — ville blive i håb om at kunne vende tilbage enten til et kommunistisk Ungarn efter polsk forbillede eller et Ungarn som fri europæisk stat.

Af de flygtede var mange studenter. Fra universitetet i Sopron kom ca. fem hundrede studenter sammen med deres professorer, de er siden så godt som alle kommen til U.S.A. De øvrige kan ikke studere uden særlig hjælp. Lejrene giver hverken den fornødne ro eller de fornødne midler til at drive studier. Der uddeles mange stipendier (alene ca. 600 Rockefellerstipendier), alligevel er mange studenter endnu henvist til lejrene. I sommer tog ca. 125 ungarske gymnasiaster studentereksamen i Østrig, så der er foreløbig tilgang af nye studenter.

Langt bedre end et pengestipendium er den hjælp, der ræk-

kes de ungarske studerende på det kollegium, som Mellemfolkeligt Samvirke tog initiativet til at oprette i Wien, efter at der gennem Dansk Fællesråd var indsamlet en betydelig gave til hjælp for ungarske flygtninge. Det blev besluttet, at denne gave skulle komme unge under uddannelse til gode, så de kunne fortsætte deres uddannelse. Bedre hjælp kan man ikke give dem. Derved sættes de i stand til at skabe sig en eksistens først og fremmest i den tysktalende verden og for dem, der vil lære andre sprog, også udenfor denne.

Det var ikke let at finde et passende hus til sådan en studentebolig. Der er stor boligmangel i Wien, men i en udkant af byen ligger et »Gasthaus«, bygget i 1884 og rummende både hotel- og restaurationslokaler. Det havde stået tomt i to år og var forfaldent, men det var brugeligt, og det kunne lejes. Det blev sat så nogenlunde i stand, så det kunne beboes af 34 studenter og et forstanderpar. Der er to store værelser, hvor der bor fem og fire, ti dobbeltværelser og fem eneværelser. I ni værelser er der centralvarme, resten opvarmes af kakkelovne, hvilket sidste forøvrigt er det almindelige i Wien. Her er for tiden tre ægtepar, hvor begge parter studerer; ca. en tredjedel af studenterne er kvindelige. Studenterne holder selv deres værelser, passer centralfyret og deres kakkelovne, vasker op og er iøvrigt delt i fire arbejds hold, som hver har sin del af kollegiets fælles lokaliteter at holde ren. Da studenterne har fri om lørdagen, er lørdag formiddag rengøringsdag, hvor der skrubbes og fejes, bones gulve og pudses vinduer over hele kollegiet. Det er en opdragelse til et fællesskab, som er naturligt for unge danske, men som falder ungarerne uvant, i begyndelsen var der nogle, som prøvde at snyde sig fra at deltage i fællesarbejdet, men det er opmuntrende at se, hvordan de bedre og bedre forstår, at man ikke kan nyde uden at yde. Tidligere fik vi maden fra et nærliggende børnehjem, men fra 1. oktober måtte vi selv overtage madlavningen. Vi havde en pæn spisesal holdt i de ungarske farver, hvidt, rødt og grønt, nu er der også indrettet et køkken, og vi har to østrigske »tanter« til hjælp der.

Inventaret på værelserne er ikke købt. Vi lejede hotellet med det inventar, der var, og fik en del, så værelserne kunne alle

møbleres med de fornødne senge, borde, stole og skabe. Tæpper, lagner og håndklæder er gaver — en hel del fra Danmark. Et stort lysekronefirma i København sendte os lamper tilstrækkeligt til loft- og bordbelysning. Andre forretninger har givet gardinstoffer og små tæpper, så der er gardiner og tæpper på alle værelser. Her har damerne i MS' forretningsudvalg været utrættelige, når det gjaldt at skaffe noget, der kunne skabe hygge på værelserne. Vi har sat vestibulen pænt i stand, og en del studenter har selv limfarvet deres værelser, men ellers er der ikke anvendt penge på forskønnelse af huset, vægten er lagt på at få det til at fungere efter sit formål.

Der er stor efterspørgsel efter at komme ind på kollegiet. Studenterne frasiger sig gerne et Rockefellerstipendium for at komme ind her (de kan ikke bo her og samtidig have et andet stipendium). Det er nu ikke så underligt. Her er de sikret værelse med varme og lys, kosten, studieudgifter, bøger, sporvognskort, tøjrensning og -reparationer. Også tøjet har vi hidtil kunnet skaffe dem gennem forskellige hjælpeforetagender, og endelig får de 60 S. i lomme penge om ugen. De lever her uden økonomiske bekymringer og under gode betingelser for at studere. Her kommer mange og spørger om plads, men desværre må vi sende de fleste bort, nu er det kun sjældent, at der kan tages nye ind.

Det er en både interessant og lykkelig lod at leve dør om dør med disse unge. Alene det at skabe så hyggelige forhold for dem som muligt og få dem til at føle kollegiet som deres hjem er et godt arbejde. Men opgaven er ikke blot den at omdanne et gammelt, forfaldent Gasthaus til et pænt studenterkollegium, men også at danne studenterne. At de som ungarere er lidt anderledes end f. eks. nordiske studenter er eet; der kan være noget der, som skal respekteres, men også noget, som, når de vil leve på denne side af jerntæppet, må være anderledes. Noget andet er, at de kom og kommer alle fra lejrene og er mere eller mindre præget af lejrforholdene — uorden både med person og værelse og brug af dagens timer. Der var til at begynde med alt for megen liggen på sengene, medens en radio brølede øredøvende, alt for meget snavs og for megen ligegyldighed med, hvad der gik til af elektricitet og koks. Nu kan de ikke lide

snavs, nu hvidter de deres lofter og limfarver deres vægge, boner deres gulve og reder deres senge. Nu kan de rive de ubrændte koks af asken og gå klædt, så ingen kan se, at de er flygtninge, nu går de ind ad dørene og ikke ad vinduerne. Mange af disse ændringer er naturligvis oprindelig gennemført ved hjælp af forbud og påbud, men de forstår nu selv, at sådan skal det være. Mere end alle formaninger hjælper det, som tiden går, at komme i nær personlig kontakt med dem, lade dem fortælle om deres hjem, deres forældre og søskende og Ungarn. Så forsvinder det afstumpede og rodløse, der kan være over dem, og de bliver de store børn, de er, som alt for tidligt er kommen bort fra deres hjem og forældre, og som egentlig er bløde og lette at forme. Det kan jo nok ske, at man — langt fra Danmark — kan længes efter egne og mennesker der, men samtidig aner vi, at det bliver svært engang at bryde op fra dette hjem og disse unge, som vi dag for dag lever os nærmere sammen med.

I sommer var 29 af dem en måned i Danmark som Mellem-folkeligt Samvirkens og Dansk Fællesråds gæster. Der blev gjort meget for dem, men så blev det også den helt store oplevelse for dem, som aldrig før havde været udenfor Ungarn eller set et hav. De havde meget at fortælle, da de kom hjem, og vi fik Danmark at se med ungarske øjne.

Jeg vil slutte dette med en hilsen til de mange unge, som er og engang var på Stidsholt Ungdomsskole, og den skal lyde sådan: Jo mere man lærer af andre lande og deres ungdom både øst og vest for jerntæppet at kende, des mere føler man trang til at sige til dansk ungdom: Hvor har I det godt!

M. og A. Hindsholm.

Aaret, der svandt

I 1945 og nærmest følgende år blev der talt meget om genopbygning, og mange gode kræfter var på færde for at genopbygge, hvad krigsårene havde slået i stykker på forskellige områder. En halv snes år efter så det ud, som om der også var mening i at tale om genopbygning i forbindelse med tillidsforholdet mellem stormagterne. Man syntes, at mildere vinde gik over landene. Vel var der mange uopgjorte konflikter, men drøftelserne af situationen var kommet ind i et fredeligere leje. Førende politikere fra Vesteuropa aflagde besøg i Rusland, og de russiske ledere besøgte flere lande på denne side af Jerntæppet. Men ved novembertid 1956 indtraf så store og alvorlige begivenheder, at det i flere dage så ud, som om en tredie verdenskrig var ved at bryde ud. 1. november var krigen i Ægypten indledt. Landsættelsen af engelske og franske tropper i Suez-området var begyndt og skred rask frem. Krigshandlingerne på ægyptisk område fremkaldte en voldsom bevægelse overalt, særlig i England og U.S.A., og der blev indkaldt til hastemøde i F.N.s generalforsamling. Her blev det krævet, at det engelsk-franske angreb skulle standses, og at en international politistyrke skulle overtage bevogtningen. Sovjet indtog en truende holdning, og situationen tilspidsedes fra time til time indtil 6. november, da premierminister Eden meddelte, at der ville blive våbenhvile fra midnat. Nu turde man atter begynde at tro på afspænding efter en frygtelig spændende uge.

Men samtidig med krigen i Ægypten fandt andre begivenheder, der optog alle sind, sted: kampene i Ungarn.

Sammen med referaterne fra Ægypten bragte bladene efterretninger om Sovjets panserkolonner, der lagde en jernring om Ungarns hovedstad, om frygtelige gadekampe, om vældige flygtningestrømme mod den østrigske grænse og om håbløs elendighed.

Der var gået meget forud, både i Ungarn og i Ægypten, og

meget skulle følge efter, men den første uge i november vil blive husket som den, hvor angst og spænding nåede sit højdepunkt.

Den, der kunne erindre den sidste verdenskrig og besættelsesårenes gru, måtte drage sammenligning. »Tunge, mørke natte-skyer« tegnede sig i manges sind, og det var vanskeligere at glæde sig over de små ting end før.

Jeg tænkte ofte på digteren Nis Petersen i de dage. Han hørte til blandt de mellemkrigstidens digtere, der gruede ved tanken om, hvor det bar hen, og som tillige havde fået den gerning at øve vægtertjeneste i mørket.

Han taler med rystende alvor om børnenes små »smilehulshænder«, som med tiden skal dirigere de flammekastere, mine-sprængninger og torpedoer, der skal svide Europa, og om mødrene, der sidder og syr med de kæreste småbitte sting til de ny-fødte børn, vidende, at engang bliver de krigsgudens bytte. Til de voksne, dem med ansvaret — dem, der burde forstå, siger han: Og vil I ikke gå til grunde, må I love at tjene mennesker, lære at lyde medmenneskelighedens love.

Men han tror også, »at det er i mørket, morgenrøden skal fødes«.

I de trangeste dage, midt i besættelsestiden, erkender Nis Petersen, at det er svært at glæde sig over naturens skønhed, søen, skoven og solnedgangens farver, men så kommer det frem, der skulle siges »den dag, da glæderne ødes:

For dybt bag tvivlens skyggebræm
et svagt håb slynger sit blege flet
bag hjertets døre, der står på klem:
Måske kan dog fra et Nazareth
et budskab endnu nå frem.

Det var dette vers, jeg tænkte på, da vi holdt åbningsfest for vinterskolen søndag den 4. november.

Novembers symbol derude i verden var ambulancen, der kørte ud til sårede og døende. Søndagens symbol var kirkeklokken, der

netop ringede på den sene novemberdag til Allehelgensguds-tjeneste.

Men flaget var håbets symbol.

Måske kan dog fra et Nazareth
et budskab endnu nå frem.

Det er sagt ofte og også forstået, at Ungdomsskolen har ikke blot det mål at dygtiggøre, men at bringe et budskab gennem tale, sang og samvær til en ungdom, der har håbet behov i en mørketid.

Jeg hjembragte for nogle år siden en bog fra en sverigesrejse: Niels Bolander »Riv murar, byg broer«, og jeg har ofte glædet mig over et par vers derfra:

Visst kallades vi at bygga barrikader,
at storme fästen,
gräva skyttegravar.
Visst kallades vi från et fattigliv för fäfot
at sova med ränseln
och leva farligt på fältfot.
Men vort vackraste namn få vi aldrig glömma,
vår största kallelse
är och förblir en annan —
brobyggare.

I Jakob Knudsens »Lærer Urup« er der en lille forhutlet dreng Niels Peter. Han er på vej til skole hos lærer Urup første gang og har afgjort ingen forestilling om, at det skal betyde mere for ham at komme der end nogen af de andre steder, han har været i skole.

Men det blev en skelsættende begivenhed i hans fattige til-værelse.

Lærer Urup fortalte bibelhistorie, så Niels Peter glemte alt om sig. Han kunne forstå, at selv om Urup der oppe ved katederet

vel ikke kunne være Vorherre selv, så måtte han stå ham meget nær. Niels Peter var ikke meget kløgtig. Han kunne vist ikke rigtig skelne mellem dette med Josef og hans brødre, israeliter, ægyptere, Vorherre og Urup, men han oplevede det, som Jakob Knudsen udtrykker med ordene: En verden blev til for ham, en verden, »hvor Gud han bor«.

Ja, måske kan dog fra et Nazareth
et budskab endnu nå frem,

et budskab midt i angstens og nødens verden, hvor »der hades og der myrdes slægt efter slægt«, et lyst og glædeligt budskab, der gør »jorden skøn endnu som i patriarkernes tid« — og drager ungdom ind i det brobygningsarbejde, der ligger for i enhver tid.

Det kan godt være, at det er vanskeligt at klare problemerne med vor tids israeliter og ægyptere og alt det andet, ligesom det var for Niels Peter, men det kan også være, at »en verden bliver til for os«. Og det er det, der er det lykkelige.

Ord i mund og skrift i bog
skal vor ungdom lære
ret at bruge kraft og sprog,
livet til Guds ære,
da vor manddom klog og stærk
svare skal til navnet,
krone skolens ungdomsværk,
vise, det har gavnet.

Vinter og sommer i Stidsholt.

En gammel mand, der i sin ungdom havde været elev på Grundtvigs Højskole, fortalte, at en dag i 1857 kom forstanderen, C. J. Brandt, ind i skolestuen med en lille bog i hånden, og eleverne kunne se på ham, at han havde oplevet noget meget glædeligt. Det var »Synnøve Solbakken«, han havde læst, og nu kom han for at delagtiggøre dem alle i sin glæde.

Jeg kom til at tænke på dette en gang i sommer, da jeg gik til morgenforedrag og glædede mig til igen at skulle tale om Bjørnsons digtning. Dagen i forvejen havde jeg noteret en lang række af sommerpigerne på venteliste over Synnøve Solbakken, og i frikvartererne havde jeg fra elevværelserne hørt pigerne synge Synnøves sang: Nu tak for alt ifra vi var små.

Det er noget enestående, at ungdom i 1957 så uforbeholdent og helhjertet kan glæde sig over de samme toner i tale og sang som ungdom for hundrede år siden.

Det er, fordi Bjørnson mere end nogen anden er blevet ungdommens digter, vil man sige, og det er jo rigtigt, men vil man udtale sig mere nøjagtigt, kan man føje til: og fordi han mere end nogen anden taler om det evigt menneskelige i forbindelse med barneår, ungdomslængsler, venskab og livsgerning. Da han døde i Paris, var hans sidste ord: Det gode og det skønne. Bjørnson kunne fejle og fremkalde kritik, men ungdom, der finder »det gode og det skønne« hos ham, vil altid sige med Jeppe Aakjær:

Så vejer vi nu atter i vor bævende hånd
de gaver, der kom fra din sangstærke ånd.

En ung seminarist, senere skoleinspektør og redaktør, skrev i en stil, hvor han forestillede sig, at en gammel overlærer svarede på spørgsmålet, hvorfor jeg vil være lærer: Når jeg sidder i min skolestue, føler jeg mig så uafhængig, som et menneske kan blive, jeg føler mig i mine timer i pagt med det evigt menneskelige og er dybt taknemmelig over, at en god skæbne afgrænsede min verden til skolestuen. Man kan tvivle på sit eget slægtled, men hos eleverne gror der nyt håb. Det sande, det skønne, det

Lærerinde-
komsammen

gode er fanfaren, der kalder og maner, og eleverne skal følge den og kæmpe videre, hvor vi gav op.

I enhver skolegerning og i ethvert åndeligt arbejde ved man, når man har været med i en årrække, at det ikke er al sæden, der falder i den gode jord. Kristus talte om stengrund, om den alfare vej og om tjørnekrat. Det ville derfor også være en hovmodig tanke, at alt vort skulle fæste rod og bære den gode frugt.

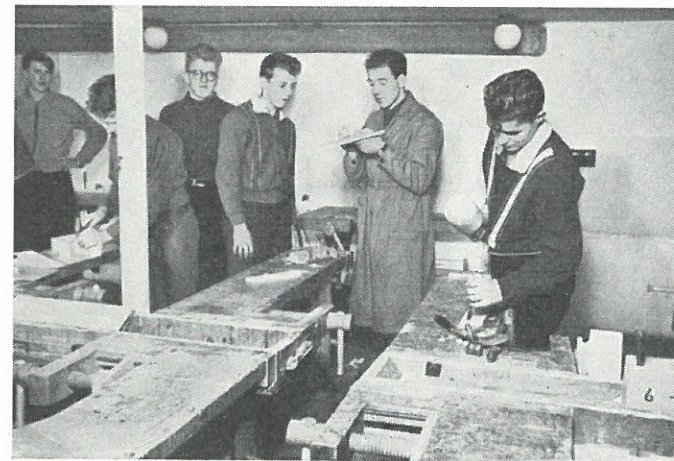
Vi har sunget så ofte: høsten er skjult for vort øje, og det betyder, at vore ord »deler kår med, hvad Gud har skabt«, og mere må vi aldrig forlange.

Vi tror, at der i skolens tale og gerning er noget, der kalder og maner den unge slægt, som følger og kæmper for, hvad den fik kær.

Og når man tror det om et svundent år, har vinter og sommer igen givet fortrøstning til, at det aldrig er forgæves at være sammen om »det gode og skønne«.

Der har i 1956-57 været 170 elever på skolen — 82 på vinterskolen og 88 på sommerskolen.

I sidste årsskrift blev fortalt om jubilæumsfesten 3. november, og det var da naturligt, at også vinterskolens begyndelse den følgende dag blev omtalt.

Kritisk vurdering

Der blev i fjor nævnt, at vi havde håbet, at jubilæum og indvielse af den længe ventede nybygning kunne være henlagt til samme dag. Det skete ikke. Men adskillige skridt mod målet er nået i det svundne år. Skolen er blevet selvejende institution, og som følge heraf er den medlemstegning, som hører med til denne omdannelse, nu i fuld gang, men langt fra færdig.

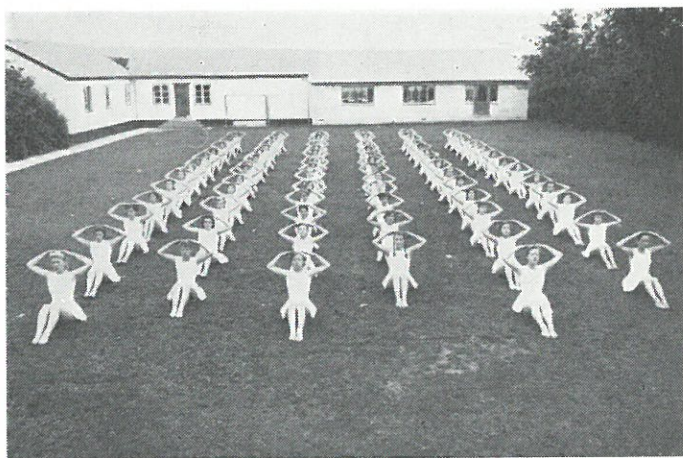
Der blev den 1. juni holdt stiftende generalforsamling, og på grundlag af den nye forhandlingsbog gengiver jeg lidt af, hvad der skete:

Ved mødet blev der budt velkommen af forstander Hans Jakobsen, der nærmere uddybede baggrunden for, at man nu tænkte på at omdanne skolen til en selvejende institution. Skolen har i en årrække arbejdet med byggeplaner, og det er en forudsætning for, at disse kan realiseres, at skolen foretager denne nødvendige omdannelse, som det var sket med adskillige højskoler og ungdomsskoler, der tidligere havde været i forstanderens private eje.

Derefter gjorde landsretssagfører E. Mehlsen, Sæby, rede for det juridiske grundlag og nævnte herunder, at der ikke kan opnås statslån uden denne omdannelse.

Når skolen bliver selvejende institution, betyder det, at mini-

Hele
sommerholdet

steriet kan se, at der står en kreds af mennesker bagved med større eller mindre medlemsbidrag, og så vil statslån være sikret.

Spørgsmålet blev derefter udkastet til forhandling, og en del af de ca. 200 deltagere havde ordet.

Alle var enige om, at en omdannelse til selvejende institution måtte finde sted. Der blev givet udtryk for, at skolens ånd ikke derved skulle forandres, idet man netop gav tilsagn om støtte til omdannelse, fordi man ønskede at sikre skolen i fremtiden. Efter at forslaget således fra alle sider blev anbefalet, vedtoges enstemmigt at danne foreningen Stidsholt Ungdomsskole, således, at skolen bliver selvejende institution. Der blev godkendt vedtægter, hvoraf bl. a. fremgår, at ingen, der til støtte for institutionen tegner sig som medlem, har nogen som helst økonomisk forpligtelse ud over indløsning af et medlemsbevis.

Sammenkomsten sluttede med, at flere i korte taler ønskede til lykke med nyordningen. Ligeledes blev der udtalt gode ønsker om, at forstander Jakobsen og hustru i mange år endnu måtte stå som skolens ledere og føre deres livsværk videre.

Som skolens første bestyrelse valgtes pastor Porsborg, Hellevad, gårdejer Chr. Larsen, Astrup v. Hjørring, gårdejer Johs. Sloth, Hou v. Ulsted, sognerådsformand Hans Andersen, Stidsholt, og gårdejer Søren Rasmussen, Gunderup. Forstander Jakob-

Det halve
vinterhold

sen er i henhold til vedtægterne medlem af bestyrelsen, og lærer Dam indvilgede i indtil elevmødet at beklæde den plads, som er forbeholdt elevforeningen.

Endvidere valgtes medlemmer til et repræsentantskab. Nogle pladser i dette blev ligeledes forbeholdt gamle elever, og disses valg kunne først finde sted ved elevmødet.

Et forskud på byggeriet fik vi dog i sommer. Annexet har fået en tilbygning, der nu rummer 2 skolestuer. Endvidere er den gamle cyklestald væk, og et nyt dejligt hus med plads til 100 cykler og meget andet er opført vest for »den gamle have«. Disse to huse har vi allerede haft megen glæde af. Det er meningen, at de to skolestuer, der er adskilt ved en trævæg, tilsammen skal danne den nye sløjdsal, når det større byggeri bliver færdigt.

Vi har i det svundne år haft forbindelse med mange af vore tidligere medarbejdere, og et eller andet nyt kan røbes.

Gerda Vestergaard er blevet gift, det samme gælder Ingeborg Jensen, som et par vinterhold kender. Nu er det hende, der hedder Vestergaard. Uanset hvad jeg skrev sidste år, er Karen Godiksen gået samme vej.

På vor efterårsferie besøgte vi familien Primdahl i Tillitze på Lolland. Mange hold erindrer jo frk. Krog, og et enkelt vinterhold havde Primdahl. De har det godt i syd og længes mod nord.

Ingen røg
i køkkenet

Der var meget lidt forskydning i rækken af lærerkræfter. Frk. Helbo, frk. Stoustrup og frk. Fynboe genoptog deres arbejde på sommerskolen, og frk. Vestergaard afløstes af frk. Roed fra Gedsted. Lærer Nørbjerg overtog i sommer botanikundervisningen, som Dam har haft i 25 år, og den sidste måned af vinterskolen havde vi lærer Nielsen, Syvsten, som gymnastiklærer, da Mogens skulle »i tjenesten«, som det hedder i soldatersproget.

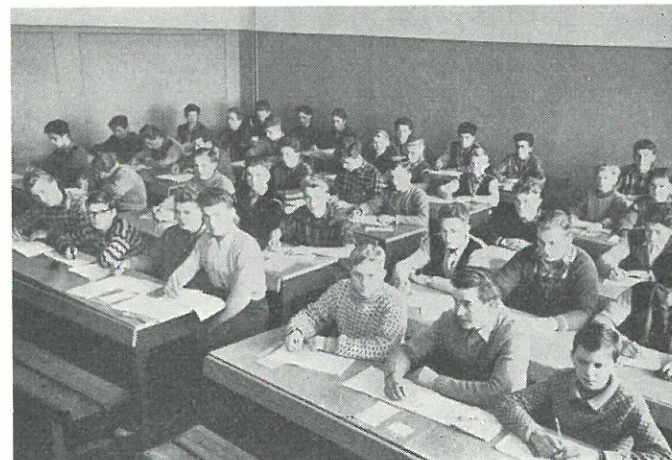
Som tidligere år har der både vinter og sommer været en del gæstelærere, der har holdt foredrag, vist lysbilleder og film. De sædvanlige besøg på store bedrifter i Sæby har vi naturligvis også haft.

Møder og foredrag.

Ved vinterens første møde talte pastor Gamst. I februar holdt vi sammen med Kirkeligt Samfund et vintermøde. Her talte pastor Porsborg og rejsesekretær Johs. Johansen fra Dansk Vandrelaug, sidstnævnte havde som sædvanlig en pragtfuld rejsefilm at glæde os med.

I marts fik vi besøg af Evald Gunnarsen, der nu er leder af Freundschaftsheim in Bückeburg i Tyskland.

Vi slider
med regning

Han fortalte om sit arbejde og viste lysbilleder. Forstander Jens Marinus Jensen har gæstet både vinter- og sommerskole og talt om foreningsarbejde, Bernt Balchen og om kunsten at læse — det rigtige.

Ved fastemødet talte pastor Huss, og ved et forårsmøde havde vi i år provst Hermansen, Hjørring, og pastor Toft, der i en årække har været dansk præst i Argentina. I tilknytning til det sidste foredrag så vi lysbilleder derude fra.

Ved sommerens husmoderdag, der som sædvanlig samlede flere hundrede deltagere, talte forstander Siliam Bjerre, Vestbirk, om eftermiddagen, og om aftenen medvirkede organist Aage Lund og frue fra Randers. Eleverne viste folkedanse.

Efterårsstævnet havde ligeledes god tilslutning. Der var udenrigspolitisk orientering ved fru Fanny Hartmann, København, og foredrag af cand. polit. Poul Bertelsen, der er højskoleforstander i Ghana i Afrika.

Om aftenen talte provst Kinch, Brønderslev.

F.D.F.-samvirket for nordjylland havde week-end-stævne her i april, og V.U. har haft studiekredskursus i september.

Seks drenge på
de skrå brædder

Fester og underholdning.

Juleafslutning i december og julefest ved elevernes tilbagevenden efter ferien havde vi efter de gamle hyggelige traditioner.

Axel, Poul, Richardt og mange flere gæstede os med et mægtigt program på min kones fødselsdag den 15. februar. Vi er i årenes løb blevet alle disse storartede mennesker megen tak skyldig for de store festaftener, de har givet os.

Umiddelbart før havde de sammen med endnu flere givet en stor aften i Frederikshavn for at skaffe penge til min kones indsamling til græske flygtninge.

Drengenes vinterfest i marts med medvirken af både elever og lærere blev som sædvanlig en stor succes.

Elevmødet i juli adskilte sig kun på eet punkt fra tidligere år. Det var regnvejr. Men den gamle kammeratlige, gemytlige stemning har vi nu set, at selv det mest drilagtige vejr ikke formår at ændre noget ved. Første gæst var Leo fra Kyndeløse ved Roskilde (elev 1942-43), og derefter rykkede de frem fra alle egne af Vendsyssel og Himmerland og fyldte Volstrup kirke og derefter gymnastiksalen og »store skolestue«. Pastor Porsborg holdt den egentlige festtale, og det blev et hjerteligt håndslag til gerningen her på skolen. Mange kendte ham i forvejen,

Velkommen
til elevmødet

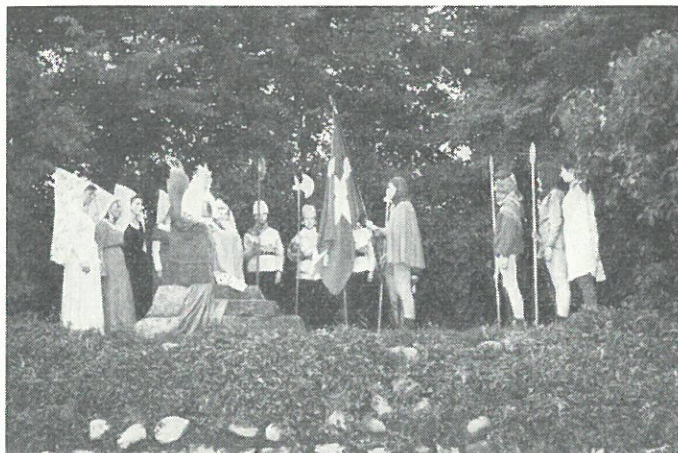
mange flere glædede sig over at høre ham, og alle forstod, at det var naturligt, at den nystiftede institution havde valgt ham som formand. Som alle ved, fratrådte Dam efter mange års trofast tjeneste pladsen som elevforeningens formand. Det var ingen overraskelse, da han gentagne gange havde sagt, at han ved første elevmøde efter jubilæet ville have afløsning.

Juel Højbjerg valgtes som formand ganske enstemmigt. Når Dam ville gå, kunne man forøvrigt ikke tvivle om, at Juel blev efterfølgeren. Få har som han i årenes løb været med til at knytte gamle elevers forbindelse til skolen.

Det var et af de store øjeblikke ved elevfesten, da den nyvalgte formand tog ordet og jævnt og bramfrit sagde: Ja, a takker jo for valget, men I vil komme til at fortryde det. Den begejstring, der slog ham i møde, tydede imidlertid på, at ingen regnede med at komme til at fortryde valget. Juel valgtes ligeledes til på gamle elevers vegne at tiltræde skolens styrelse, og der valgtes 5 af forsamlingen til repræsentantskabet, nemlig Dam, Poul Poulsen, Inger Skaksen, Bodil Nielsen, Hjallerup, og Oskar Hansen, Elling.

På scenen opførtes Danmark i tusind år, — i ny indstudering. I en pause mellem bygerne nåede vi også at få gymnastik- og folkedanseopvisning.

Dronning
Margrethe

Da flaget blev sænket efter en god og festlig dag, rettede jeg en tak til Dam for hans virke i elevforeningen.

Tirsdagen efter elevfesten havde vi sommerens forældrefest med opvisninger, optræden, foredrag og hyggeligt samvær.

I forbindelse med elevfesten bør nævnes, at der i vinterhalvåret havde været et Himmerlandsstævne i Støvring, hvor et halvt hundrede gamle elever havde en hyggelig dag; min kone og jeg var tilstede, og vi var alle glade for dagen og for initiativet, der var udgået fra Jens M. Thulstrup, der også ledede festen.

Min fødselsdag fejredes som en fest i den helt store stil, salen var smykket som aldrig før, der var lavet lysthuse, der var lagt festprogram, og der var stemning.

Ved afslutningerne både i marts og i september havde vi i år de største udstillinger i skolens historie. Ved sommerskolens afslutning var der over 1000 ting, kjoler, håndarbejder, vævede ting, et væld af hobbyarbejder og en smuk husholdningsudstilling.

Afslutningsfesterne havde både i foråret og efteråret det samme smukke og vemodige præg, som alle gamle elever kender fra deres egen tid. Der lød så mange gode og velmente ord fra både elever og forældre, så det glædede os meget og var med til at give os et godt minde om de bortdragende.

»Damernes
fornøjelse«

Udflugter og besøg.

Vinterens udflugt gik også denne gang til Aalborg, som sædvanligt ind under jul og med afslutning på dagen i Aalborg Teater. Kredsopvisningen, vi plejer at deltage i, blev ikke holdt grundet på manglende tilslutning fra gymnastikforeningerne. Sommerens udflugt var en Hjørring—Løkkentur, yderst vellykket, meget varm. Det var vist sommerens varmeste dag.

Amtsgymnastikfesten i Brønderslev deltog vi i og var meget glade for. Frk. Stoustrup og pigerne havde sandelig også grund til at være glade.

Igen i sommer havde vi den glæde at byde velkommen til mange gæster, der lagde deres udflugt til Stidsholt. Der var husmandsforeninger, landboforeninger, ungdomsforeninger, aftenhøjskoler, de ældres udflugt, Rotary-klub fra Brønderslev, en friskolekreds fra Himmerland o.s.v. I intet tilfælde betød det afbræk i det daglige arbejde. Vi bød på gymnastik, folkedanse, sangtime og oplæsning, alt eftersom dette passede med timeplanen.

Om 14 dage
er vi dér

Mod jul.

Året, der svandt, var det 26. for Stidsholt Ungdomsskole, og med afslutningen af dette år har skolen haft 2206 elever.

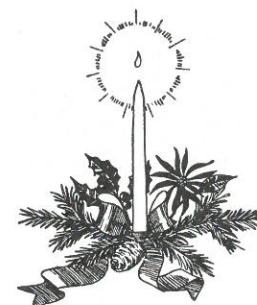
Et nyt år er begyndt nu til november, og vi er i fuld gang med 89 elever, og vi synes, at vi er kommet så godt i gang. Det er åbenhed, venlighed og vilje til at tage fat, der præger hver dag, og så går det hele så let.

På sidste blad i min beretning i fjor var billede af familien i Pandrup: Grethe og Jeppe Buhrkall og lille Lars. Nu er der kommet en lille Morten til. Nyt billede af hele familien Buhrkall følger næste år.

I år har jeg bedt Jakob om et billede — Jakob blev gift 2. juledag i fjor. Hans kone er datter af politimester Rein-Jensen, forhen Sæby, nu Haderslev. Vielsen fandt sted i Haderslev Domkirke. Jakob har de sidste par år haft ansættelse hos Stadsingeniøren i Aalborg. Men da firmaet Christiani og Nielsen nu i efteråret skulle have en ung civilingeniør ud til dets filial i Caracas i Venezuela, blev det Jakob, der fik stillingen. Den 3. december rejser så han og hans kone ud til det store fremmede land med nye opgaver. Det er jo ikke udvandring i den forstand, men nogle års tjeneste i et af de store ingeniørfirmaer, der har gjort Danmark kendt i verden.

Med de hjerteligste hilsener til alle gamle drenge og piger sender vi nu ønsket om en god jul, også til alle forældre med tak for tillid og troskab i det svundne år.

Hans Jakobsen.

Ungdomsskolen og fremtiden

»Som vor ungdom er, således bliver vor fremtid«, siger en gammel talemåde, og deri kan vi vist alle blive enige. Det ses bl. a. deraf, at ungdommen og dens dygtiggørelse er blevet samtaleemne i en grad, som tidligere slægtled ikke kendte.

Om tidens alvor og nødvendigheden af, at vi har en ansvarsbevidst ungdom, er der talt og skrevet så meget, at det må være trængt ud til landets yderste kroge.

Dog forekommer det mig, at det for sjældent påtales, at det næppe nogensinde har været så vanskeligt for unge at finde sig til rette, grundene dertil er mange — beviserne for, at det er sådan, endnu flere, eet af dem giver sig tilkende hos os deri, at vi tiltror os en sjælden evne til at regulere vort livs færd.

En kendt skolemand udtalte ved en bestemt lejlighed: »Vi må erkende, at vi i dag har fyldt hjernen, men hjertet er tomt«, men sæt nu, at det var rigtigt, hvad Grundtvig sagde, at det var fra hjertet, livet udgik — hvad så? Ja, så ser jeg ikke rettere, end at det er af mindre betydning, om de mange unge, der har fået deres rødder revet over, går ud i tilværelsen med større eller mindre ballast af kundskaber, når de kun medbringer det, der er langt mere værd, nemlig evnen til at undres over livets rigdom.

Det opleves ikke, hvergang der holdes skole, men jeg er alligevel sikker på, at mangan gammel elev fra de frie skoler vil sige, at de var inde i en verden af åndelig virkelighed, som gjorde livet så rigt for dem, at de ikke ville have undværet disse måneder, fordi de følte, hvad det vil sige at være ung og have livets muligheder foran sig.

Er det sådan, og derom nærer jeg ingen tvivl, så må det også være af uvurderlig betydning for tidens unge, at de gennem de

frie ungdomsskoler bliver stillet overfor de spørgsmål, der har bud til os alle, og som rører ved noget i os, som vi måske ikke altid gør os klart, men som vi alligevel har betingelser for at modtage, selv om det ikke er kommet til udtryk.

Det er nu som ingensinde før ungdommens opgave at meddele sine elever de tanker, som er uafhængige af tid og sted, hjælpe dem til personligt at tilegne sig det, de skal bygge deres livssyn på.

Jeg føler mig sikker på, at mangan Stidsholtelev vil indrømme, at de gennem deres ophold på skolen blev hjulpet til at udvikle livets rige muligheder, hvad enten det var gennem ordet, der lød, sangen, der bandt, eller i samværet med ligesindede unge.

Derfor tror jeg, de sammen med os, der har tilknytning til skolen, vil glæde sig over, at der nu synes at være mulighed for ved nybyggeriet at fortsætte de mange års gerning under endnu bedre ydre former, for vel er det rigtigt, at der hører mere end lokaler og lærere til for at holde skole, men vi må samtidig også erkende, at de mange følger af tidens udvikling er ting, som vi ikke kan unddrage os, hvis vi vedblivende vil medvirke til, at der bibringes dansk ungdom en fri folkelig undervisning.

Under ændrede ydre former vil skolen fortsat stile mod sit mål, at hjælpe de unge til, at de må blive sig bevidst i deres samhörighed med alt det, der har evighedslængsel i sig; — hjælpe dem til at »fornemme den blå himmel over sig, og synes, at de i grunden altid har troet på, at den var der«.

Niels Porsborg.

Norgesturen

Tidligt om morgenen den 26. juni startede en stor flok gamle med Frederikshavn som mål.

Da vi var samlede på »Peder Wessel«, var vi 78 ialt, som vinkede farvel til Jakobsen, Grethe og lille Lars. Glade og forventningsfulde kaprede vi alle de liggestole, vi kunne få fat i — for nu gik turen til Norge.

Det var en herlig sejlads til Larvik. Det første, der blev købt ombord, var vist lakridskonfekt og cigaretter, men efter at man havde fået sig en formiddagslur, måtte man igen til kiosken — denne gang efter niveacreme, der var blevet mange røde næser og kinder, for solen var nemlig også med på vor Norgestur.

Da Peder Wessel lagde til ved kajen i Larvik, holdt der tre store busser parat til at køre os rundt i Norge de næste dage.

Efter ankomsten til Kongsberg blev vi indkvaterede, drenge i byens gymnastiksal og pigerne to andre steder. Derefter var der middag, og I kan tro, der blev spist. Hvad det var, vi fik, kan vi ikke sige, men det smagte dejligt.

Næste morgen kørte vi til Saggrende, hvor vi med tog kørte 2300 m ind i fjeldet for at se Kongens grube, hvor der førhen blev brudt sølvmalm. Vi var 350 m under jorden. Der var koldt og mørkt, oplysningen bestod kun af blafrende lys fra karbidlamper, men ellers fik vi oplysning om sølvmalm, maskiner og Norges opbevaringssteder for værdisager under krigen. Mange af os kunne vist gerne have gået der i flere dage, så interessant var det, det er helt fantastisk, hvad der er lavet i fjeldet.

Da vi kom tilbage til Kongsberg, var vi inde at se Kongsberg kirke, som er en af Nordens største, og som adskiller sig fra alle andre kirker ved, at alter, prædikestol og orgel er anbragt over hverandre. Kirken blev bygget i 1761 til sølvminens arbejdere og funktionærer med specielle bænke til de forskellige rangklasser. Der er ialt 3000 siddepladser.

På vej til Norge

Efter at have fået forevist den smukke og imponerende kirke og hørt dens historie, samledes vi oppe i koret og sang »Dejlig er jorden«.

I strålende solskin spiste vi middagsmad i Kongsberg krohave.

Eftermiddagen tilbragte vi i busserne på vej til Rjukan. Vi havde heldigvis tid til at gøre holdt et par gange, så vi kunne komme ud og nyde udsigten, strække ben og fotografere. Een af pigerne havde så travlt med at fotografere, at hun lagde sin tegnebog fra sig på asfalten og først opdagede det efter en halv times kørsel. Heldigvis — men mærkeligt nok, lå den der endnu, da vi vendte tilbage for at lede efter den.

Vi kørte langs Tinnsjøen med udsigt til Gaustas sneklædte top. Det var ejendommeligt for os at køre gennem det skønne og fremmedartede landskab, og det var morsomt at se forskellen på de norske og danske bondegårde og deres omgivelser. Kun savnede vi haverne.

Ved aftenstid kom vi til industribyen Rjukan, en by med mange seværdigheder og en enestående beliggenhed omgivet, som den er, af høje klipper, som kun tillader solens stråler at nå ned i byen ganske kort tid af året.

Efter aftensmåltidet på vandrehjemmet kom vi — efter en del forhandlinger mellem fru Jakobsen og Norsk Hydro —

med Krossobanen, Nordeuropas første svævebane for persontrafik, den bragte os på 5 minutter op til Gvepseborg, som ligger 890 m over havet. Der var vist nogle, som fik underlige fornemmelser i maven, da vi kørte op, og vi ved ikke, hvorfor Dam holdt sig for ørerne, både da vi kørte op og ned. Fra klippens top er der en herlig udsigt over byen med salpeterfabrikkerne, kraftværkerne og tungtvandsfabrikken. Desværre måtte vi alt for hurtigt ned igen; Norsk Hydro ville ikke spille sin aften på os.

Hvem havde lyst til at gå i seng sådan en eventyrlig smuk aften. Vi skævede op til Gaustas hvide top. Skulle man nå den til fods, måtte vi have en dag mere. Men tænk, hvis man kunne hyre den tomatfarvede bil på torvet og køre så langt op mod Gaustatoppen, som vejen gik. Kl. 11 sov vi.

Næste morgen vendte vi atter næsen mod Larvik. Chaufførerne tilbød os at køre over højfelddet. Og sikken en tur! Det er en underlig fornemmelse midt i sommerens varme at være omgivet af sne. Der var vist en og anden af deltagerne, der godt kunne tænke sig at stifte lidt nærmere bekendtskab med sneen — men i Gvarv ventede middagsmaden.

Eftermiddagens store oplevelse var sejlturen på Bandakkanaalen. Det er ikke let at sige, hvad der imponerede os mest: De vældige vandmasser, som styrter ned over klippestenene, eller synet af båden, som løftes op af vandet og går gennem sluseportene. Vrangfoss glemmer vi vist aldrig.

Efter tre timers sejltur nåede vi Skien, hvor busserne ventede os for at køre os den sidste etape af den 625 km lange tur.

I Larvik sagde vi farvel til vore tre fortræffelige chauffører med tak for god og solid kørsel og for godt norsk humør.

På vandrehjemmet derude i bøgeskoven ved Larvik spiste vi til aften, og bagefter nød vi naturen i de smukke omgivelser.

Den sidste formiddag var til fri rådighed, og man havde lejlighed til at bruge sin restkapital. Middagen på det store nye etablissement Faris Bad satte et flot punktum som slut på de dejlige dage, vi havde haft i det skønne Norge.

På turen hjemad var solen ikke med. Det småregnede, skyerne hang lavt, men til gengæld stod humøret højt. Kan I se Dam for jer med en stor pose chokolade og cigaretter, som ikke må røres, det skal altsammen med hjem til familien. Han står der med sin pose under armen, lænende sig op mod en tom liggestol og fortæller en god historie, og så... pludselig ligger Dam på dækket med stolen og posen under sig. I skulle have set posens indhold, cigaretterne var flade, og de fine plader var blevet til brudchokolade. — Vores lakridskonfekt blev knust ved samme lejlighed.

Ved ankomsten til Frederikshavn var solen med igen. Der var vinken og velkomst. På kajen stod Jakobsen og en del forældre og tog imod os. Vi var blevet solbrune i Norge; vi havde haft en dejlig oplevelse, og vi var blevet et Stidsholtminde rigere.

Vi vil herigennem sige skolen og rejseholdet tak for turen og ønske jer allesammen en rigtig glædelig jul.

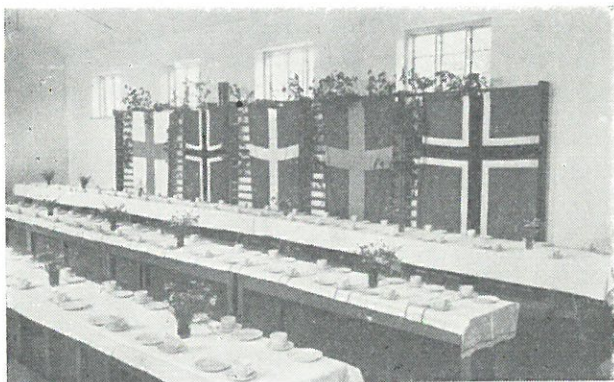
Til pigerne fra 46-53-54 sendes særlig mange hilsener fra Gerda.

Gerda og Oskar Rasmussen.

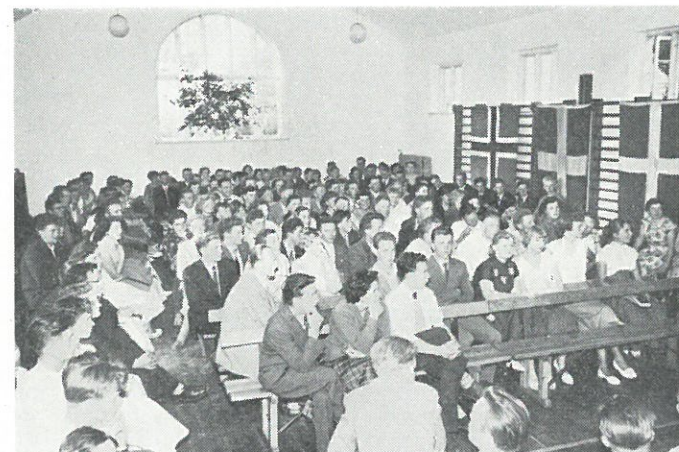

Gud, du er god og stærk,
 skærm vore Hænders Værk;
 velsign den Skole, som vi her har bygget!
 Lad ikke Storm den slaa
 og Ilden ej den naa!
 Lad af din Faderhaand den vorde skygget!

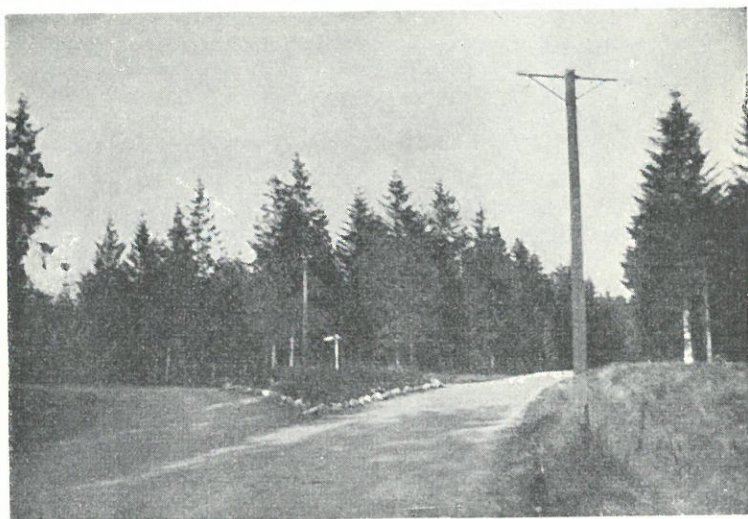

Vi lagde Skolens Grund
 ret i en bange Stund,
 men du har bygget med til Folkelykke.
 Nu er den under Tag,
 det er en Takkens Dag.
 Hvor du er med, dér er det godt at bygge.

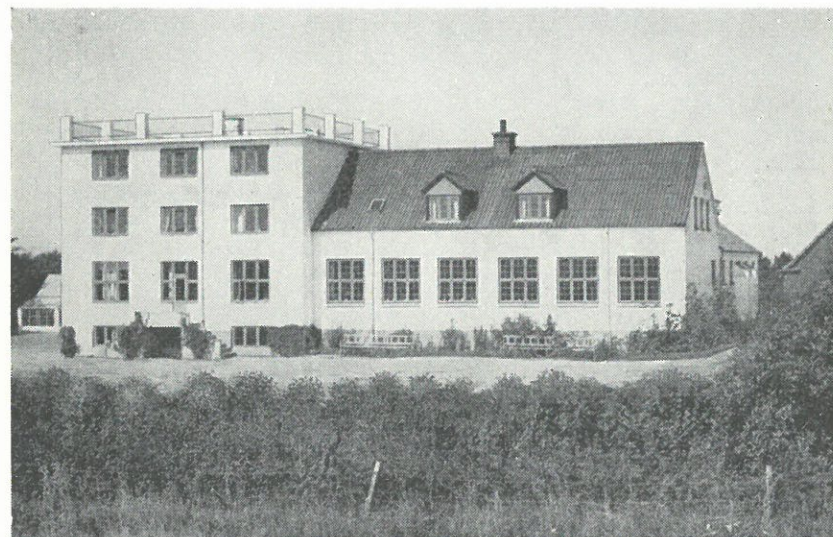

Lad ske paa dette Sted,
 hvad du kan kendes ved!
 Giv Storsyn ud mod fjærne, høje Tinder!
 Giv Sandheds klare Lys!
 Varm bort hvert Kuldegys!
 Giv Livets friske Lød i unge Kinder!

Sign dem, der her skal staa
 og Sædekornet saa!
 Giv Sol og Dug til unge Hjærter kære!
 saa der maa vokse frem
 i kristne, danske Hjem
 et Liv til din og Danskerfolkets Ære.

1958 — Meddelelser

Elevmødet i det nye år bliver søndag den 20. juli. Sørg nu for i tide, at det kan blive jeres frisdag, så I kan komme til Stidsholt. Hjertelig velkommen.

Udenlandsrejsen i 1958 vil efter tur blive en Sverigesrejse. Det bliver sikkert omkring 1. juli. Datoerne er ikke fastsat endnu. De to sidste års elever får alle tilsendt nærmere meddelelse og program i foråret. Elever af tidligere årgange kan også deltage, men de bedes henvende sig til skolen inden 1. april ved at sende et åbent brevkort. Program vil da blive tilsendt, når det er færdigt.

H. J.

Korte hilsener

Ved elevforeningens generalforsamling i sommer afgik som bekendt lærer Dam som formand trods mange opfordringer til at fortsætte. Derefter, — ja, kan man forstå det, — blev jeg tildelt æren at blive hans afløser.

Idet jeg takker for valget, vil jeg samtidig på elevforeningens vegne bringe lærer Dam en velfortjent tak for dygtigt arbejde i foreningen gennem 15 år.

Alle sendes hermed en hilsen og ønsket om en glædelig jul.

Juel Højbjerg.

Ja, nu er der snart gået et år, siden vi Himmerlændinge var samlet i Støvring, og den 8. december samles vi igen, det er i år i Aalborg.

Jeg benytter her lejligheden til gennem årsskriftet at ønske alle gamle Stidsholtelever, især dem fra Himmerland, som ikke kan være til stede i Aalborg, en glædelig jul og et godt nytår.

Jens M. Thulstrup (1953-54).

Jeg har lige bundet adventskransen, fået lysene tændt og sidder nu og hygger mig i min lille lejlighed i Viby, hvor jeg har arbejdet i vinter. Medens lysene brænder, sidder jeg og tænker på, hvem jeg i år skal sende en julehilsen til, — man vil jo helst nå ud til så mange som muligt —, derfor vil jeg her i årsskriftet sende jer alle en hilsen med ønsket om en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Ruth Helbo.

Jeg kan endnu ikke rigtig forstå, jeg ikke længere er på Stidsholt. Til afslutningen skete der så meget, at jeg først bagefter tænkte på, at jeg ikke fik takket ordentligt for den dejlige sommer. Jeg vil aldrig glemme den og er så glad for, at det var Stidsholt, jeg kom til. Nu glæder jeg mig, til bil lederne kommer, så har jeg dem som et minde. Tak for sommeren og alt godt. Jeg sender de venligste hilsener.

Trine Mortensen, Fjerritslev, 1957.

Tiden går fort, og nu skal I straks begynde på nytt vinterkurs på Stidsholt. Det hadde vert rart og vert der ein vinter til, men en gang må jeg nå begynne her hjemme i Norge.

Med venlig hilsen til Jakobsen, fru Jakobsen og andre kjente.

Ingvald Bolstad.

Også en lille hilsen fra mig er der blevet lovet plads til i årsskrifter, og den skal især gælde jer piger fra i sommer. Som I ved, var I mit første hold. Men I virkede således på mig, at jeg har fået rigtig lyst til at fortsætte med arbejdet, og, som nogen af jer ved, underviser jeg her også i vinter.

Jeg vil gerne sige jer alle, der var her på Stidsholt i sommer, tak for de fem dejlige måneder og en god start.

Rigtig glædelig jul allesammen.

Inga Roed Nielsen.

Vi sender alle gamle elever ønsket om en glædelig jul og et godt nytår. Særlig hilsen til eleverne på vinterholdet 1952-53 og 1953-54. Den første november kom vi i »kongens klæder«, og mange gamle Stidsholtelever ved efterhånden, hvad det betyder.

Menig 2540 Jens M. Thulstrup, 1953-54.

Menig 2529 Orla Verner Jensen, 1952-53.

Menig 2483 Knud Aage Sørensen, 1952-53.

Menig 2459 Sigvard Mortensen, 1953-54.

C. F. Sæby.

Vi sender hjertelig hilsen, særlig til pigerne fra i sommer, fra os fire, der blev her, da I rejste.

Bente Hansen, Mary Larsen, Sonja Petersen, Anne Lise J. Jensen.
(Sommeren 1957.)

Til Stidsholt Ungdomsskole, forstander og frue, sendes her fra Island en venlig hilsen. Tiden i sommer er gået godt, da vi er 20 delingsførere, som er udsendt af formanden for landsdelingsførerforeningen, og vi har været meget sammen. Jeg har mange ualmindelig gode kammerater.

Til alle, jeg var sammen med på Stidsholt, sendes de bedste hilsener med ønsket om alt godt og stadig fremgang for Stidsholt Ungdomsskole.

Ove Helmuth Thomsen,
Audbrekkn, Hørgardal, Eyjafirdi, Island.

Elevmødet i 1958 bliver søndag den 20. juli.

Elevfortegnelse

Vinteren 1956-57.

Børge Andersen, Lille Toft, Vidstrup.
Carl Boye Andersen, Vestergaard, Mosbjerg, Tolne.
Egon Andersen. V. Uggerholt, Lyngsaa.
Jørgen Møller Andersen, Solbjerg, Østjyll.
Peter-Martin Andersen, Skræm, Bonderup.
Sven Viggo Avnby, Parkvænget 4, Hjørring.
Robert Bach, Kastetvej 14, Aalborg.
Karsten Bækhoj, Bakkebo, Suldrup.
Jørgen Christensen, V. Guldbæk, Skæve, Brønden.
Kurt Christensen, Sølvkær, Agersted.
Poul E. Christensen, Jerupgaard, Jerup.
Tage Christensen, Volstrup, Sæby.
Mogens Holm Eriksen, Elmegaard, Klæstrup, Jerslev.
Gunnar Frederiksen, Kringelmose, Lendum, Sindal.
Ove Frostholt, Holt Bjerg, Præstbro.
Anker Frydkjær, Bakkely, Vennebjerg, Lønstrup.
Jørgen Færch, Studsholt, Hørmested, Sindal.
Ole Graven, Sønderkær, Tolne.
Egon Gravesen, Vaarst.
Leif Gregersen, Hedegaarde, Halkær.
Hans Jørgen Hansen, Strømgade 8, Hjørring.
Kurt Jan Hansen, Brædstrup.
Per Chr. Hansen, Jensminde, Bindslev.
Kresten Harbo, Fræer, Skørping.
Mogens Hedegaard, Genboløsgade 4, Nibe.
Jens Hvarregaard, Hune, Blokhus.
Jens K. Ingvarsen, Agersted Skov, Agersted.
Christian Ejner Jensen, Lille Neist, Hørmested, Sindal.
Erik Jensen, Mølholm, Jerslev.
Jørgen Hvid Jensen, Gl. Kirk, Dronninglund.
Jørgen William Jensen, Helgolandsgade 64, Aalborg.
Mogens Jensen, Hushøjgaard, Tornby.
Svend Aage Jensen, Sdr. Tornby, Hjørring.
Rudolf Jeppesen, Sønderskoven, Hals.
Kurt Tonny Jessen, Ingstrup.
Erik Jørgensen, Raastedhede, Vrensted.
Kaj Marius Knudsen, Hyllested, Vegger.
Frede Hylleberg Jensen, Valsgaard, Hobro.

Henning B. Larsen, Tanderupgaards Mark, Bonderup.
 Jørgen Larsen, Gøttrup Østergaard, Fjerritslev.
 Karl Johan Larsen, Kokkedal, Skovsgaard.
 Svend Larsen, Mosen, Præstbro.
 Torben Larsen, Hørby.
 Vagn Lyng Larsen, Mosen, Præstbro.
 Bent Lykkegaard, Hedevang, Sdr. Bindslev, Bindslev.
 Edmund Michelsen, Lille Ensted, Agersted.
 Kaj Bonne Mouritsen, Stenberggade 29, Brønderslev.
 Arthur Mølgaard Nielsen, Gunderup, Vaarst.
 Ejnar Nielsen, Nørholm, Sønderholm.
 Erik Nielsen, Bødkegaard, Gaaser, Gandrup.
 Freddi Nielsen, Frederiksdal, Hørmested, Tolne.
 Hans Randrup Nielsen, Arbejderkolonen 6, Sauersvej,
 Aalborg.
 Kristen Niss, Sdr. Tranders, Gistrup.
 Erik Nørgaard, Holskovlund, Klokkeholm.
 Knud Pape, Roeslund, Hllum.
 Poul Pape, Roeslund, Hllum.
 Bent A. Pedersen, Klæstrup, Brønderslev.
 Henning Pedersen, Fredborg, Jerup.
 Jens Næsgaard Pedersen, Giliamshave. Ørsø.
 Villy Pedersen, Mosegaard, Flauenskjold.
 Jørn Peen, Sundbygaard, Ø. Sundby, Aalborg.
 Anker Petersen, St. Vaagholt, Bindslev.
 Elmer Stevn Petersen, Borup, Halkjær.
 Jens K. Petersen, Faurholt Mark, Hjallerup.
 Jens Emil Poulsen, Blaaakildevej 7, Arden.
 Tom Poulsen, Gjurup, Hjørring.
 Børge Rasmussen, Ingstrup.
 Holger Rasmussen, Gunderup, Vaarst.
 Svend Rømer, Lille Burskov, Ugilt, Taars.
 Gunnar Starcke, Birket, Uggerhalne.
 Erik Steffensen, Birkely, Gøttrup, Fjerritslev.
 Jørgen Svendsen, Købsted, Tornby.
 Christen Peter Sørensen, Vadet, Præstbro.
 Erling Sørensen, Klæstrup, Brønderslev.
 Henning Sørensen, Østergaard, Allerup, Klokkeholm.
 Johannes Sørensen, Hjørringvej, Løkken.
 Orla Diget Sørensen, Diget, Ørum, Hjallerup.
 Finn Olav Thomsen, Serrikslev.
 Flemming Thomsen, St. Rammelhøj, Hørmested, Tolne.
 Erik Thorn, Fjellerad.
 Kjeld Vestergaard, Sdr. Harritslev, Hjørring.

Sommeren 1957.

Gudrun Andersen, Søndergaard, Bindslev.
 Inge Andersen, Jyllandsgade 34, Skørping.
 Karen Krogh Andersen, Søgaard, Søengene, Birkelse.
 Kirsten Andersen, Uttrupvej 8, Nr. Uttrup, Nr. Sundby.
 Rita Aase Andersen, Birket, Hjallerup.
 Viola Andersen, Gjøl.
 Vita Andreasen, Søndergade, Ulsted.
 Jytte Bertelsen, Skæve, Brønden.
 Karen Margrethe Bertelsen, Klæstrup, Jerslev.
 Doris Christensen, Skovdal, Bindslev.
 Kirsten Christensen, Præstegaarden, Klokkeholm.
 Inge Normann Christensen, Fasanvej 47, Frederikshavn.
 Inger-Lisbeth Christensen, Tjørnegård, Als, Østj.
 Jytte Christensen, Dansbjergus, Hørby.
 Magda Haurholm Christensen, Odinsgade 14c, Aalborg.
 Rigmor Christensen, Mejeribyen, Serrikslev.
 Lillian Fristrup, Stenagergaard, Binderup, Nibe.
 Minna Guldbæk, Vaarst.
 Birthe Hansen, Falstersgade 6, 2, Aalborg.
 Birthe Hansen, Nørheden, Tylstrup.
 Bente Hansen, Sdr. Dahl, Understed, Sæby.
 Herdis Hansen, Vadum.
 Kirsten Høyer, Tolstrup, Uggerby, Hjørring.
 Olga Ingvarsdén, Agersted Skov, Agersted.
 Mona Jakobsen, Ørstedesvej 41, Aalborg.
 Anne Lise Jelsbak Jensen, O. Vestergaard, Skibtvéd,
 Understed, Sæby.
 Edel Marie Jensen, Tranget, Taars.
 Elisabeth Jensen, Hllum, Skørping.
 Elly Jensen, Aagaard, Raunstrup, Hjallerup.
 Hanne Ingstrup Jensen, Solvænget 13, Hjørring.
 Karen Ida Jensen, Søraagaard, Asaa.
 Kirsten Knoblauch Jensen, Istedgade 33, Aalborg.
 Kirsten Nørgaard Jensen, Bakken, Sterup, Jerslev J.
 Lill Jensen, Bredgade 146, Brønderslev.
 Lisbeth Jensen, Haraldslund, Kastetvej, Aalborg.
 Lisbeth Jensen, Østerhedens Hus, Sæsing.
 Gunhild Lissy Jensen, Bredkjærsvej 4, Klokkeholm.
 Lissy V. Jensen, Aalborg.
 Mona Jensen, Haraldslund, Kastetvej, Aalborg.
 Solveig Jensen, Boller Mark, Taars.
 Alice Jespersen, Nørregade 16, Aalborg.
 Bente Johansen, Nr. Uttrupvej 12, Nr. Sundby.

Edith Kvist Jokumsen, Agersted.
 Grethe Jokumsen, Odinsgade 14c, Aalborg.
 Lilly Jørgensen, Tronderup, Frederikshavn.
 Ruth Jørgensen, Søndergade 95, Frederikshavn.
 Bente Kaasgaard, Kærgaard, Komdrup.
 Hanna Kjær, Tordenskjoldsgade 5, Aalborg.
 Anne Grethe Kortegaard, Dannebrogsgade 50, Aalborg.
 Bodil Kærsgaard, Langagergaard, Ranum.
 Bodil Larsen, Burholt Mark, Brønderslev.
 Gunhild Larsen, Degnbøll, Mygdal, Hjørring.
 Mary Larsen, Ørum Sønderhede, Hjørring.
 Kirsten Lauritsen, Als, Østjyll.
 Bodil Linnebjerg, Hvinningdal, Silkeborg.
 Annelise Magnusson, Haabets Alle 7, Frederikshavn.
 Bodil Melgaard, Landlyst, Sæby.
 Kirsten Lindholm Mikkelsen, Vaarst.
 Trine Mortensen, Nørregade, Fjerritslev.
 Else Munkholm, Ø. Møllerup, Jerslev.
 Bente Berring Nielsen, Emilievej 28, Frederikshavn.
 Inge Nielsen, Svanfolk, Skørping.
 Margit Nielsen, Vestergade 53, Nr. Sundby.
 Sonja Nielsen, Ny Bundgaard, Skærum, Tolne.
 Kirsten Nysted, Aaholm, Jerslev.
 Hanne Olesen, Bultervej 30, Skagen.
 Mary Margrethe Olsen, Hald, Tolstrup, Hjørring.
 Jytte Quist, Violvej 2, Frederikshavn.
 Gurli Pedersen, Stentinget, Klokkeholm.
 Jytte Pedersen, Carl Johansensvej 29, Skagen.
 Kirsten Lerchenfeld Pedersen, Søndergaard, Skærum, Kvissel.
 Sonja Pedersen, Højtved, Mygdal Uggerby, Hjørring.
 Marna Sloth, Nørholm, Sønderholm.
 Ellen Margrethe Sørensen, Als, Østjyll.
 Else Sørensen, Guldager Mark, Vraa.
 Inger Guldvang Sørensen, Birkevej 34, Aalborg.
 Jytte Sørensen, Bjergby, Hjørring.
 Jytte Nymann Sørensen, Skovengen, Asaa.
 Mona Sørensen, Hjørringvej 122, Nr. Utrup, Nr. Sundby.
 Bente Nørgaard Thomsen, Storskoven, Dronninglund.
 Edith Thomsen, Milholtgaard, Dronninglund.
 Ketty Thomsen, Nøtten Mark, Ellidshøj.
 Inge Thygesen, Terndrup.
 Grethe Vestergaard, Mygdal, Bjergby, Hjørring.
 Lilly Vestergaard, Mygdal, Bjergby, Hjørring.
 Birthe Villumsen, Klokagervej 23, Hjørring.
 Krista Wulff, Nr. Kongerslev, Kongerslev.

ELEVFORENINGENS BESTYRELSE:

Juel Højbjerg,
 formand,
 Jerslev østermark, Jerslev.

Edel Jensen,
 næstformand,
 »Titan«, Dannebrogsgade 43, Aalborg.

Karen Søndergaard,
 kasserer,
 Stidsholt Ungdomsskole, Sæby.

Villy Stentoft,
 Bjerget pr. Frøstrup.

Gerda Osterland Rasmussen,
 Skolen. Dybvad.

Henry Pedersen,
 Elling pr. Frederikshavn.

Jens M. Thulstrup,
 Suldrup.

Elevmødet i 1958
bliver søndag den 20. juli.

Regnskab

for året 1. juni 1956 til 31. maj 1957.

INDTÆGT

Kassebeholdning	53,02 kr.
Girokontoret	0,81 »
Sparekassen	1.510,52 »
Årsskrifter	4.480,00 »
Gave (fra en vandrebog)	7,30 »
Rente, giro	7,18 »
Rente, sparekassen	75,11 »
Underskud	482,22 »
	6.616,61 kr.

UDGIFT

1550 årsskrifter	2.530,40 kr.
1000 konvolutter	83,00 »
25 klicheer	466,75 »
Frimærker	1.212,00 »
Annoncer	160,30 »
Kartotek kort m. m.	27,65 »
Jubilæumsgave	153,00 »
Understøttelse	400,00 »
Sparekassen	1.510,52 »
Girokontoret	72,99 »
	6.616,61 kr.

Stidsholt Ungdomsskole, den 19. juli 1957.

Karen Søndergaard.

Ovenstående regnskab er dags dato revideret og intet fundet at bemærke. Bilagene er til stede.

Sæby, d. 14. juli 1957.

Gerda Sørensen.

Stidsholt, d. 21. juli 1957.

Ingeborg Jensen.